
Prædiken til 2. S. i Advent?

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 2. S. i Advent?	4
2. s.i Advent	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 2. S. i Advent?

2. s.i Advent

Prædikedag 2. s.i Advent

Prædiken ID Px-35

Kilde KMF-nr. 14.17.02 (Dag i kirkeåret ifølge Nøjgaard)

2. S. i Advent?

Der er i en af vore Salmer givet et stærkt Udtryk for Forventningen: Ja, kom du, som engang jeg ved, du i din Faders Herlighed skal klart dig aabenbare, var det i Gry, var det i Kvæld, jeg skyndte mig med kort Farvel i Sky til dig at fare.

Ja, det er Utaalmodigheden, der stirrer opad og stamper i Jorden: kommer han dog ikke snart? Hvor mange af jer har det saadan? Sæt, det skete i Dag, i det Øjeblik vi traadte ud af Kirkedøren, at vi da hørte en Basunklang, saa Skyerne forme sig til Skikkelser, saa Jorden over Gravene gyngte og ryste — og med-et for det igennem os: det er ikke Stormflod, det er ikke Havet, der kommer, det er Ham selv, Ham selv, hvor mange af os vilde da standse med oprakte Hænder og Jubel i Munde — eller vilde vi alle spejde hjælpeløse til Torp og Kær og Hus og nogle styrte tilbage ind i Kirkerummet eller kaste sig ned mellem de vaklende Grave og dænge Jord over sig. Kære Kristi Venner! vi ved det ikke, ved ikke, om han kommer igen i Dag eller i Morgen eller om Hundrede eller om Tusinde Aar. Men der er eet, vi ved, og det er, at vi skal rede — alle vi, der til Stadighed hører hans Ord, vi skal holde os rede — alle de andre, de skal leve deres sorgløse eller bekymrede Liv, spise og drikke og tage og tages til Ægte, og saa lade det være godt med det, men vi andre, vi skulde være rede, saa vi vidste med os selv, at kom han nu i Gry eller Kvæld, saa skyndte vi os at fare til ham med kort Farvel. Derfor skal vi engang imellem Aaret igennem bruge en Søndagsprædiken til det Spørgsmaal: er vi rede? hvis han kommer, bliver vi saa hjertensglade?

Nu er der vel nok nogle, der vil sige, at de føler sig saa skuffede af Livet, at de heller end gerne tog mod Rejseforlov. Sygdom har kuet deres stolte Forhaabninger, Skuffelser har gjort dem sindsbitre, Dagligdagens Graavejr har rustet deres Sjæls Forgyldning. Jo, men det er dog ikke den Forventning, Vorherre sætter Pris paa — det skal ikke være, fordi vi er kede af Livet, at vi skal længes efter ham. Nej, saadan skulde vi ære og elske ham, at det var af Fryd for ham selv og Samværet med ham, vore Hjerter længtes imod ham. Det er Spørgsmaalet: har du det saadan? er det *hans* Renhed, Kærlighed, Lys og Varme, du længes efter? er det derfor, du vilde juble, hvis han kom? Kære Kristi Venner, hvordan lever vi vort Liv? er det Tanken paa ham, der bestemmer vore Gerninger, Følelser, Tænkesæt? Nej, det er ikke, og derfor frygter vi Døden og Dagen. Nuvel, denne Frygt vil vi ud over, den er ikke-kristelig, den er Synd. Paa to Maader kommer vi ud over den. Ved at kæmpe for at forbedre vort Levned, og ved at henfly til hans Naade og stole paa hans tilgivende Kærlighed; den skal frelse os; jeg tror det; lad saa vore Hjerter skælve saa meget de vil, naar Basunen lyder, — ser vi først hans Ansigt, da vil Glæde opgaa i vore Hjerter og Freden sænke sig i vort Sind. Af hans Mund vil vi gerne tage vor Dom. Kære Kristi Venner, se med Hjerterne, led os glade til Genkomstens Time — til for evig at være sammen med hinanden og sammen med ham.